

Arrest

**nr. 336 333 van 20 november 2025
in de zaak RvV X / VIII**

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat T. MOSKOFIDIS
Eindgracht 1
3600 GENK**

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Asiel en Migratie

DE VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Filipijnse nationaliteit te zijn, op 11 juni 2025 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Asiel en Migratie van 9 mei 2025 die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden (bijlage 21).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 september 2025, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 oktober 2025.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN, loco advocaat T. MOSKOFIDIS, en van advocaat L. ASSELMAN, die loco advocaten C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 5 augustus 2020 werd een verklaring van wettelijke samenwoning tussen verzoekster en haar Belgische partner geregistreerd.

1.2. Verzoekster diende op 3 november 2021 een aanvraag in tot gezinshereniging in functie van haar Belgische partner, dit op basis van artikel 40ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

1.3. Deze aanvraag werd gunstig beoordeeld en op 16 mei 2022 werd verzoekster in het bezit gesteld van een F-kaart.

1.4. Ongeveer zeven maanden later, op 5 december 2022, werd de wettelijke samenwoning tussen verzoekster en haar Belgische partner stopgezet.

1.5. Bij brief van 27 februari 2025 verzocht verweerder verzoekster om haar individuele situatie toe te lichten zodat kan worden getoetst of zij haar verblijfsrecht kan behouden. Deze brief werd aan verzoekster betekend op 10 maart 2025.

1.6. Na evaluatie van de door verzoekster overgemaakte stukken, trof verweerder op 9 mei 2025 een beslissing tot beëindiging van het verblijfsrecht (bijlage 21).

Dit is de thans bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“In uitvoering van 42quater van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 54 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen wordt er een einde gesteld aan het verblijf van:

Naam: [C.P.]

Voorna(a)m(en): [V.]

Nationaliteit: Filipijnen

Geboortedatum: [...]

Geboorteplaats: [...]

Identificatienummer in het Rijksregister: [...]

Verblijvende te: [...]

Reden van de beslissing:

Betrokkene bekwam het verblijfsrecht naar aanleiding van haar aanvraag gezinshereniging van 03.11.2021 ingediend in toepassing van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980. Ze werd op 16.05.2022 in het bezit gesteld van een F-kaart. Betrokkene verkreeg het verblijfsrecht als wettelijk samenwonende partner van de Belg [A.-H., M. S. A. (...)] met wie zij zich vestigde.

Op 05.12.2022 werd de verklaring van wettelijke samenwoning in onderlinge overeenstemming stopgezet.

Overeenkomstig art. 42quater, §1, 4° van de wet van 15.12.1980 kan daarom het verblijfsrecht van betrokkene beëindigd worden.

Om overeenkomstig dit wetsartikel rechtmatig een einde te kunnen stellen aan het verblijf van betrokkene werd zij op 27.02.2025 verzocht haar individuele situatie toe te lichten zodat kon getoetst worden of zij eventueel toch het verblijfsrecht verder kon uitoefenen. Dit verzoek werd betekend op 10.03.2025. Naar aanleiding van onze brief heeft betrokkene de volgende stukken overgemaakt:

- Verklaring op eer van de referentiepersoon + mail referentiepersoon

- Mail jurist

- Attest dr. L. [C.]

- Attest van inburgering

- Tewerkstellingsattest dd. 31.12.2024

- Verklaring betrokkene

- Identiteitskaart referentiepersoon

De aan betrokkene betekende brief vermeldde voorts: “Voor zover er nadien nog geen uitsluitel werd gegeven vanuit onze diensten met betrekking tot dit onderzoek, dient u relevante wijzigingen van uw situatie door te geven aan onze diensten. Dit tot aan de eventuele ontvangst van de F+ kaart.” Er werden na 02.04.2025 geen nieuwe stukken meer voorgelegd.

Wat betreft de uitzonderingsgevallen zoals voorzien in artikel 42quater, §4n, 1e lid, 1° tot en met 4° van de wet van 15.12.1980 dient het volgende te worden opgemerkt:

Betrokkene voldoet niet aan het geval onder 1°. De verklaring van wettelijke samenwoning werd geregistreerd op 05.08.2020. Betrokkene diende op basis van dit geregistreerd partnerschap haar verblijfsaanvraag in. Op 05.12.2022 werd de wettelijke samenwoning in onderling overleg stopgezet. Het geregistreerd partnerschap heeft aldus geen drie jaar geduurd.

Bij gebrek aan gemeenschappelijke kinderen, kan gesteld worden dat de uitzonderingsgronden zoals voorzien in art. 42quater, §4, 1e lid, 2° en 3° eveneens niet van toepassing zijn.

Wat betreft de elementen die het verblijf zouden rechtvaardigen zoals in 4° omschreven, er kan niet blijken uit de voor de dienst beschikbare gegevens in het dossier dat er sprake zou zijn van een schrijnende situatie waar betrokkene het slachtoffer van is of is geweest. Betrokkene verklaart wel het slachtoffer te zijn geweest van verbaal geweld, maar staaft deze bewering niet aan de hand van enig stuk. Er zou een nota in haar medisch dossier staan, maar die nota werd niet voorgelegd zodat niet kan worden nagegaan of de arts die de nota heeft opgesteld getuige was van de beweerde agressie of slechts op basis van de verklaringen van betrokkene de nota bij het medisch dossier heeft gevoegd. Betrokkene toont dus niet aan te voldoen aan het

geval onder 4°. Betrokkene voldoet aldus aan geen der uitzonderingsregimes voorzien in artikel 42quater, §4 van de Vreemdelingenwet.

Wat betreft de humanitaire elementen waarmee rekening dient gehouden te worden bij de beoordeling voor de beëindiging van het verblijfsrecht overeenkomstig art. 42quater, §1, derde lid van de wet van 15.12.1980, dient opgemerkt te worden dat er geen elementen in het dossier zijn terug te vinden waaruit zou moeten blijken dat er enig leeftijdsgebonden probleem bestaat dat het beëindigen van het verblijfsrecht in de weg zou kunnen staan. Betrokkene zou op 07.11.2015 in België zijn aangekomen, nu dus ongeveer negenenhalf jaar geleden. Zij verblijft dus al ruime tijd in België.

Betrokkene voert geen elementen aan met betrekking tot de mate waarin zij banden heeft met haar herkomstland, waardoor het niet onredelijk is te stellen dat deze geen hinderpaal vormen voor het nemen van de huidige beslissing.

Betrokkene is sedert 11.12.2024 niet meer tewerkgesteld. Voordien was ze als huishoudhulp met dienstencheques aan de slag, maar die tewerkstelling heeft ze blijkens het voorgelegde doktersattest moeten stopzetten door medische problemen. Voor die problematiek is betrokkene thans in behandeling bij een neurochirurg. Wat die behandeling is en hoe lang deze precies moet duren wordt niet door betrokkene geduid.

Haar huisarts stelt dat betrokkene een IT opleiding ambieert om zo terug op de arbeidsmarkt te geraken, waardoor kan aangenomen worden dat de ernst van haar aandoening niet van die aard is dat ze haar de mogelijkheid tot werken volledig ontnemt. Bijgevolg is het ook niet onredelijk te stellen dat haar medische toestand niet voldoende ernstig is in die mate dat haar verblijfsrecht zou moeten worden behouden.

Bovendien laat betrokkene na om te duiden wat haar huidige inkomsten zijn, nu zij niet meer tewerkgesteld is.

Voor zover zij dus studies voor ogen heeft is niet duidelijk hoe zij die studies gaat bekostigen en of zij over voldoende bestaansmiddelen beschikt om én in haar levensonderhoud en dat van haar dochter te voorzien én de vooropgestelde studie te financieren.

Bij gebrek aan informatie over haar inkomsten kan ook niet nagegaan worden of betrokkene voldoende inkomsten heeft om te vermijden dat zij ten laste zou vallen van het sociale bijstandstelsel van het Rijk, te meer ook in overweging moet worden genomen dat zij nog een kind ten laste heeft, nl. [C. P., A.-A.] ([...]). Het kind mag thans dan geen verblijfsrecht hebben, zulks sluit niet uit dat ook aan dit illegaal verblijf kosten zijn verboden (voeding, kledij, scholing, hobby's, medische kosten, ...). Op basis van de huidige elementen in het dossier noopt betrokkene economische situatie niet tot het behoud van haar verblijfsrecht.

Betrokkene legt een attest van inburgering voor. Er dient echter te worden opgemerkt dat het volgen van een inburgeringstraject verplicht is in België. Het kennen van de regiotaal, de plaatselijke cultuur en gebruiken zijn nodig om een menswaardig bestaan te kunnen leiden en om goed te kunnen functioneren in het dagelijkse leven.

Bovendien blijkt uit het attest van dr. [C.] dat betrokkene thans nog Nederlandse les volgt met het doel zich later naar IT-er om te scholen. Van een persoon die al 10 jaar in België en in het bijzonder bijna 7 jaar in Vlaanderen verblijft, mag echter verwacht worden dat hij of zij toch al een aardig mondje Nederlands kan spreken en schrijven. Welke lessen Nederlands betrokkene tot nu toe heeft gevolgd, welk niveau zij heeft behaald, wordt niet door haar geduid, noch legt zij een bewijs voor van de lessen die zij thans zou volgen. Wel moet vastgesteld worden dat zij eerst nog bijkomende Nederlandse lessen dient te nemen vooraleer zij een studie in de IT kan aanvatten. Gelet op het voorgaande is het niet onredelijk om aan te nemen dat zij nog niet zeer ver gevorderd is in haar studie van de taal van de regio waar zij nu al zeven jaar verblijft. Betrokkene toont bijgevolg met de door haar voorgelegde stukken niet aan dat zij geïntegreerd is in België in die mate dat het een beëindiging van het verblijfsrecht in de weg zou kunnen staan.

Het geregistreerd partnerschap tussen betrokkene en de referentiepersoon werd nu reeds tweeënhalf jaar geleden beëindigd. Zowel betrokkene als haar ex-partner beweren dat de relatie tussen hen nog niet ten einde is en dat het op termijn de bedoeling is om terug samen te wonen. Die beweringen komen echter ongeloofwaardig over. Vooreerst kan nergens uit het dossier blijken dat zij, sedert de beëindiging van de wettelijke samenwoning nog geregeld contact met mekaar hebben gehouden en stappen hebben genomen om de relatie terug op de rails te krijgen. De door mijnheer overgemaakte verklaring dateert van na onze verzoek om inlichtingen van 27.02.2025. Er kan dus niet uitgesloten worden dat ze gesolliciteerd werd en dat mijnheer bij wijze van vriendendienst snel iets op papier/mail heeft gezet. Bij gebrek aan andere elementen die die verklaring kunnen staven kan niet zonder meer worden besloten dat er effectief nog sprake is van een minimum aan relatie waardoor zou kunnen besloten worden tot een beschermenswaardig gezinsleven. Ook na onze brief hebben de betrokkenen geen stappen ondernomen om de relatie terug te officialiseren. Betrokkene verliet op 01.03.2023 de woning van haar ex-partner. Pas op 24.03.2025 schreef haar ex-partner een brief waarin hij verklaart dat er nog een relatie zou zijn. Er is dus een periode van twee jaar waarvoor geen enkel bewijs voorligt dat er tijdens dat tijdsverloop nog sprake zou zijn geweest van een affectieve relatie. Er wordt bovendien opgemerkt dat de huidige beslissing geen verwijderingsmaatregel inhoudt. Indien betrokkene de draad terug wensen op te pikken en mevrouw op basis van die herboren relatie een verblijfsprocedure wenst op te starten, dan staat het haar vrij zulks te doen. Deze beslissing belet haar dat

niet. Thans kan het duurzaam karakter van de relatie niet worden vastgesteld, waardoor het behoud van het verblijfsrecht van betrokkene niet aan de orde is.

Betrokkene leeft samen met haar illegaal verblijvende dochter [C. P., A.-A.]. Deze beslissing raakt niet aan deze gezinscel. Betrokkene en haar kind worden niet van mekaar gescheiden. Het staat het gezin vrij om elders hun gezinsleven voort te zetten, alwaar zij legaal kunnen verblijven.

Gezien het geheel van de voorgelegde documenten en de bovenvernoemde overwegingen lijkt het niet inhumaan het verblijfsrecht van betrokkene heden te beëindigen.

Bijgevolg wordt het recht op verblijf van betrokkene beëindigd. Haar F-kaart dient gesupprimeerd te worden."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In wat kan worden beschouwd als een enig middel werpt verzoekster op: "Schending van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet, artikel 8 EVRM, de zorgvuldigheidsplicht iuncto de motiveringsplicht zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de Wet Uitdrukkelijke Motivering van Bestuurshandelingen van 29 juli 1991".

Na een overzicht van de feiten, de weergave van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet en een uittreksel uit de bestreden beslissing, betoogt zij concreet als volgt:

"Verzoekster wenst eerst en vooral te reageren dat ze al bijna 10 jaar in België verblijft. Ze heeft een affectieve relatie met [M.S. A. Al-H.], waarmee ze een geregistreerd partnerschap had en wettelijk samenwoonde. [M.S. A. Al-H.] heeft de Belgische nationaliteit. Doordat haar partner lange tijd onder stress en burn-out heeft geleden, wonen ze sedert twee jaar apart met het voornemen om de relatie te redden en terug samen te wonen. De affectieve relatie is er nog altijd. Verzoekster en haar partner wisten niet dat het "even" apart gaan wonen een effect zou hebben op verzoekster haar verblijfsrecht.

Er dient aldus gesteld te worden dat er een schending is van artikel 8 EVRM;

Artikel 8 EVRM stelt:

Recht op eerbiediging van privé, familie- en gezinsleven

1. Een ieder heeft het recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.

Centraal in de rechtspraak van het EHRM op basis van artikel 8 EVRM is "familieleven". Het is belangrijk voor ogen te houden dat het Hof een autonome interpretatie aan het familieleven geeft. Dit begrip heeft doorheen de jaren een ontwikkeling doorgemaakt.

In het arrest Al-Nashif en anderen v. Bulgarije gaf het Hof een algemene schets van het familieleven. Deze omschrijving kan gezien worden als een overzicht van de rechtspraak tot nu toe in dit verband:

"The existence or non-existence of "family life" is essentially a question of fact depending upon the reality in practice of close personal ties. Nevertheless, it follows from the concept of family on which article 8 is based that a child born of a marital union is ipso jure part of that relationship; hence, from the moment of the child's birth and by the very fact of it, there exists between him and his parents a bond amounting to "family life" which subsequent events cannot break save in exceptional circumstances. In so far as relations in a couple are concerned, "family life" encompasses families based on marriage and also de facto relationships. When deciding whether a relationship can be said to amount to "family life", a number of factors may be relevant, including whether the couple live together, the length of their relationship and whether they have demonstrated their commitment to each other by having children together or by any other means." (eigen onderlijning)

(vrije vertaling:

Het bestaan of niet bestaan van "het gezinsleven" is in wezen een feitenkwestie, afhankelijk van de realiteit in de praktijk van nauwe persoonlijke banden. Toch blijkt uit het concept van de familie op welk artikel 8 is gebaseerd dat een kind geboren uit een burgerlijke unie van rechtswege deel uitmaakt van die relatie ; dus , vanaf het moment van de geboorte van het kind en door het feit hiervan, bestaat er tussen hem en zijn ouders een " gezinsleven " , die latere gebeurtenissen niet kunnen verbreken, tenzij in uitzonderlijke omstandigheden. Voor zover relaties in een paar betreft , " gezinsleven " omvat families op basis van het

huwelijk en ook de facto relaties. Bij de beslissing of een relatie als "gezinsleven" kan genoemd worden, kunnen een aantal factoren van belang zijn, waaronder de vraag of het echtpaar samenwoont, de lengte van hun relatie, en of ze tegenover elkaar de verbintenis hebben om samen kinderen te hebben, of op andere manieren) (eigen onderlijning)

Verzoekster wenst evenwel te benadrukken dat artikel 8 EVRM het niet enkel heeft over het familie-leven, doch ook over het privéleven.

In een arrest van 5 november 2021, nr. 263.382 stelt de RvV het volgende:

Het waarborgen van een recht op respect voor het familie- en gezinsleven, veronderstelt volgens de Raad vooreerst het effectief bestaan van een familie- en gezinsleven dat beschermingswaardig is onder artikel 8 EVRM. Artikel 8 EVRM definieert noch het begrip "familie- en gezinsleven" noch het begrip "privéleven". Daarom verwijst de RvV naar rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM). Deze stelt dat de beoordeling of er al dan niet sprake is van een familie- of gezinsleven een feitenkwestie is, die afhankelijk is van de aanwezigheid van effectief beleefde nauwe persoonlijke banden (EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland (GK), § 150; EHRM 2 november 2010, Şerife Yiğit/Turkije (GK), § 93). 3.11). Voor de beoordeling van het gezinsleven moet dus een feitelijk onderzoek gebeuren naar de aanwezigheid van effectief beleefde hechte persoonlijke banden. Ook feitelijke vormen van een gezinsleven kunnen in bepaalde gevallen bescherming genieten van artikel 8 van het EVRM.

Verzoekster verblijft al bijna 10 jaar in België samen met haar dochter [A.-A. C. P.]. Ze heeft een affectieve relatie met [M. S. A. Al-H.], waarmee ze een geregistreerd partnerschap had en wettelijk samenwoonde. [M. S. A. Al-H.] heeft de Belgische nationaliteit. Doordat haar partner lange tijd onder stress en burn-out heeft geleden, wonen ze sedert twee jaar apart met het voornemen om de relatie te redden en terug samen te wonen. De affectieve relatie is er nog altijd. Verzoekster wenst in dit kader foto's met haar partner en screenshots van hun WhatsApp gesprekken voor te leggen. Uit de data van de foto's en gesprekken kan men duidelijk afleiden dat ze ook tijdens het apart wonen een affectieve relatie hebben. Verzoekster en haar partner wisten niet dat het "even" apart gaan wonen een effect zou hebben op verzoekster haar verblijfsrecht.

Daarnaast dient gesteld te worden dat verzoekster sedert 06.01.2022 tot eind 2024 werkte als poetsvrouw. Ze werd als arbeidsongeschikt verklaard. Ze heeft volgende medische problemen: cervico-brachialgie, postinfectieuze bronchiëctasiën met partiële reductie longweefsel, hartkleplijden met forse insufficiëntie en verhoogde bloeddruk. Verzoekster wordt behandeld en opgevolgd.

Er dient gesteld te worden dat verzoekster een behandeling volgt om te genezen zodat ze terug kan werken. Verzoekster heeft Nederlandse taallessen gevolgd en heeft haar attest van Inburgering met succes gehaald. Verzoekster is zeker van plan om haar Nederlandse taallessen voort te zetten waarmee ze ook bezig is. Hierna wil ze een IT-opleiding volgen en terug gaan werken.

Het is voor verzoekster zeker niet de bedoeling om ten laste te zijn van het sociale bijstandstelsel.

De Dienst Vreemdelingenzaken heeft aldus onvoldoende rekening gehouden met alle documenten/elementen van het dossier.

Dat de Dienst Vreemdelingenzaken dan ook volledig ten onrechte de bestreden beslissing heeft genomen.

Dat de motivering van de Dienst Vreemdelingenzaken dan ook niet correct is.

Dat deze motivering een wezenlijk onderdeel uitmaakt van de beslissing, zodat de beslissing dan ook geen enkel antwoord geeft op de wezenlijke problematiek van verzoekster.

De beslissing maakt dan ook een wezenlijke inbreuk uit op artikel 40ter van de Vreemdelingenwet, art.8 EVRM, de zorgvuldigheidsplicht iuncto de motiveringsplicht, zoals vervat in artt. 2-3 Wet Uitdrukkelijke Motivering van Bestuurshandelingen van 1991.

Het dient dan ook benadrukt te worden dat deze beslissing als nietig dient beschouwd te worden en dient vernietigd te worden.

Er werd door de Belgische Staat onzorgvuldig onderzoek geleverd naar de situatie van verzoekster.

De minister van Binnenlandse Zaken heeft de plicht zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te stoen op correcte feitenvinding. Dat er geval per geval moet gekeken worden naar de concrete omstandigheden van de zaak.

De bestreden beslissing komt tekort aan de zorgvuldigheidsplicht.

Dit maakt dan ook onbehoorlijk gedrag uit van de Minister van Binnenlandse Zaken.

Dat het middel bijgevolg ernstig is.

3. Aangaande het verzoek tot schorsing

Dat verzoekster bij toepassing van artikel 39/82 van de vreemdelingenwet de schorsing vordert van de bestreden beslissing.

Dat de dadelijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing aan verzoekster een moeilijk te herstellen en ernstig nadeel zal berokkenen.

Dat de illegale toestand die een inherent gevolg is van de negatieve beslissing een voor verzoekster moeilijk te herstellen nadeel vormt.

Dat in afwachting van een uitspraak omtrent het annulatieberoep de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing dan ook dient opgeschort te worden gezien de nefaste gevolgen die de uitvoering zal hebben ten aanzien van verzoekster.”

2.2. Verweerder stelt in de nota met opmerkingen vast dat verzoekster artikel 40ter van de Vreemdelingenwet citeert maar geen toelichting geeft bij de vermeende schending van deze bepaling. De Raad kan verweerder volgen waar hij vervolgens stelt dat dit onderdeel van het middel als onontvankelijk moeten worden beschouwd omdat verzoekster nalaat concreet uit te werken op welke wijze artikel 40ter van de Vreemdelingenwet werd geschonden door de bestreden beslissing.

2.3. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft als bestaansreden dat de rechtsonderhorige zou weten waarom een voor hem ongunstige beslissing werd genomen, en dit, onder meer, teneinde hem in staat te stellen daartegen eventueel op nuttige wijze op te komen.

De Raad stelt vast dat de bijlage 21 in casu duidelijk is voorzien van een feitelijke en juridische motivering. Zo wordt, onder verwijzing naar artikel 42quater, §1, eerste lid, 4° van de Vreemdelingenwet, gesteld dat verzoeksters verblijfsrecht wordt beëindigd omdat de wettelijke samenwoning met de referentiepersoon in onderlinge overeenstemming werd stopgezet. Tevens wordt gemotiveerd aangaande de uitzonderingsvoorwaarden, overeenkomstig artikel 42quater, §4 van de Vreemdelingen-wet en aangegeven waarom verzoekster hier niet onder valt. Verder wordt in het licht van artikel 42quater, §1, laatste lid van de Vreemdelingenwet ingegaan op verzoeksters individuele omstandigheden, waarbij wordt aangegeven waarom deze een beëindiging van het verblijfsrecht niet verhinderen.

Verzoekster maakt niet duidelijk waarom de motieven van de bestreden beslissing haar niet toelaten zich erop te verdedigen, wat de voornaamste doelstelling is van de formele motiveringsplicht.

De formele motiveringsplicht blijkt bijgevolg niet geschonden. Deze vaststelling dringt zich des te meer op aangezien verzoekster inhoudelijke kritiek levert op de motieven van de bestreden beslissing.

2.4. De inhoudelijke kritiek wordt beoordeeld vanuit het oogpunt van de eveneens geschonden geachte materiële motiveringsplicht. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is, bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. Hij is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101 624).

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt verweerder de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding.

2.5. De bestreden beslissing werd getroffen op grond van artikel 42quater van de Vreemdelingenwet, dat het volgende bepaalt:

“§ 1 In de volgende gevallen kan er door de minister of zijn gemachtigde binnen vijf jaar na de erkenning van hun recht op verblijf een einde gesteld worden aan het verblijfsrecht van de familieleden van een burger van de Unie die zelf geen burger van de Unie zijn en die verblijven in de hoedanigheid van familielid van de burger van de Unie :

1° [...];

2° [...];

3° [...];

4° het huwelijk met de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, wordt ontbonden, het geregistreerd partnerschap dat aangegaan werd, zoals bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, wordt beëindigd, of er is geen gezamenlijke vestiging meer;

5° [...];

6° [...];

7° [...];

8° [...].

[...]

Bij de beslissing om een einde te stellen aan het verblijf houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met de duur van het verblijf van de betrokkene in het Rijk, diens leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong.

§ 2 [...]

§ 3 [...]

§ 4 Onder voorbehoud van het bepaalde in § 5 is het in § 1, eerste lid, 4°, bedoelde geval niet van toepassing :

1° indien het huwelijk, het geregistreerd partnerschap of de gezamenlijke vestiging bij de aanvang van de gerechtelijke procedure tot ontbinding of nietigverklaring van het huwelijk of bij de beëindiging van het geregistreerd partnerschap of de gezamenlijke vestiging, ten minste drie jaar heeft geduurd, waarvan minstens één jaar in het Rijk. In geval van nietigverklaring van het huwelijk dient de echtgenoot bovendien te goeder trouw te zijn geweest;

2° of indien het recht van bewaring van de kinderen van de burger van de Unie, die in het Rijk verblijven, bij overeenkomst tussen de echtgenoten of de partners, bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, dan wel bij gerechtelijke beslissing is toegewezen aan de echtgenoot of partner die geen burger van de Unie is;

3° of indien het omgangsrecht met een minderjarig kind, bij overeenkomst tussen de echtgenoten of partners als bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, dan wel bij gerechtelijke beslissing is toegewezen aan de echtgenoot of partner, bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, die geen burger van de Unie is en de rechter heeft bepaald dat dit recht van bewaring moet uitgeoefend worden in het Rijk en dit zolang het nodig is;

4° of indien bijzonder schrijnende situaties dit rechtvaardigen, bijvoorbeeld indien het familielid aantoonbaar tijdens het huwelijk of het geregistreerd partnerschap als bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2° het slachtoffer te zijn geweest van geweld in de familie alsook van geweld zoals bedoeld in de artikelen 375, 398 tot 400, 402, 403 of 405, van het Strafwetboek;

en voor zover betrokkenen aantonen werknemer of zelfstandige te zijn in België, of voor zichzelf en hun familieleden te beschikken over voldoende bestaansmiddelen, bedoeld in artikel 40, § 4, tweede lid, om te voorkomen dat zij tijdens hun verblijf ten laste vallen van het sociale bijstandstelsel van het Rijk en beschikken over een ziektekostenverzekering die alle risico's in België dekt, of lid zijn van een in het Rijk gevormde familie van een persoon die aan deze voorwaarden voldoet.

§ 5. De minister of zijn gemachtigde kan zonodig controleren of aan de naleving van de voorwaarden voor de uitoefening van het verblijfsrecht is voldaan."

2.6. Het staat in casu niet ter discussie dat verzoeksters geregistreerd partnerschap werd stopgezet en dat aldus toepassing kon worden gemaakt van artikel 42quater, §1, eerste lid, 4° van de Vreemdelingenwet. Het staat ook niet ter discussie dat er in casu geen sprake is van drie jaar geregistreerd partnerschap of van gemeenschappelijke kinderen. Voor wat betreft een bijzonder schrijnende situatie waarvan verzoekster het slachtoffer zou zijn geworden, stelt de Raad vast dat de bestreden beslissing ingaat op verzoeksters bewering dat zij het slachtoffer zou zijn geweest van verbaal geweld en dat verzoekster hiertegen geen enkel verweer voert in het verzoekschrift. Er kan derhalve worden geconcludeerd dat de vaststelling dat geen toepassing kan worden gemaakt van de uitzonderingsgronden voorzien in artikel 42quater, §4, eerste lid, 1°, 2°, 3° en 4° van de Vreemdelingenwet overeind blijft.

2.7. De bestreden beslissing houdt rekening met het gestelde in artikel 42quater, § 1, in fine van de Vreemdelingenwet dat luidt als volgt:

“[...] Bij de beslissing om een einde te stellen aan het verblijf houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met de duur van het verblijf van de betrokkene in het Rijk, diens leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong. [...]”

Deze bepaling houdt in dat rekening moet worden gehouden met het door artikel 8 van het EVRM beschermde gezins- en privéleven. Zij houdt een ruime appreciatiebevoegdheid in voor het bestuur. De Raad van State heeft dienaangaande gesteld dat *“het bestuur bij het nemen van dergelijke beslissing rekening [dient] te houden met de mate van integratie, met name of deze, al dan niet samen met andere opgesomde factoren, van die aard is dat zij zich verzet tegen een beslissing tot beëindiging van het verblijfsrecht. De omstandigheid dat er enige integratie is, houdt op zich niet in dat geen beslissing tot beëindiging van het verblijfsrecht kan worden genomen en de wet preciseert niet welke mate van integratie daartoe wel vereist is.”* (RvS 26 juni 2017, nr. 238.711).

2.8. Voor wat betreft het door artikel 8 van het EVRM beschermde gezinsleven betoogt verzoekster dat zij nog steeds een affectieve relatie heeft met haar voormalige Belgische partner, de heer Al-H. Zij bevestigt dat zij sinds twee jaar apart wonen omdat de heer Al-H. lange tijd kampte met stress en een burn out maar dat zij het voornemen hebben hun relatie te redden en opnieuw samen te wonen. Zij wijst ter ondersteuning van haar betoog naar foto's en screenshots van whatsapp-gesprekken die zij als stuk 3 bij het verzoekschrift voegt.

2.9. De Raad stelt vast dat, hoewel de voormelde foto's en een meerderheid van de screenshots van whatsapp-gesprekken die zij als stuk 3 bij het verzoekschrift voegt dateren van voor het treffen van de bestreden beslissing, verzoekster heeft nagelaten deze over te maken aan verweerder. De gevoegde whatsapp-gesprekken van 12 mei 2025 tot en met 22 mei 2025 dateren dan weer van na het treffen van de bestreden beslissing. De Raad kan niet overgaan tot de vernietiging van de bestreden beslissing aan de hand van stukken waarover verweerder niet beschikte op het ogenblik dat hij deze trof. De regelmatigheid van een administratieve beslissing moet immers worden beoordeeld in functie van de gegevens en stukken waarover verweerder beschikte op het ogenblik dat hij de bestreden beslissing trof (RvS 1 september 1999, nr. 81.172, RvS 19 november 2002, nr. 112.681). De Raad kan als annulatie-rechter ook niet verzoeksters situatie gaan beoordelen in de plaats van verweerder aan de hand van deze nieuw toegevoegde stukken.

2.10. Door verder simpelweg te benadrukken dat zij een nog steeds een affectieve relatie heeft met de heer Al-H. en te citeren uit rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens met betrekking tot de interpretatie van het begrip familieleven, brengt verzoekster in het geheel niets in tegen de vaststelling in de bestreden beslissing dat haar bewering nog steeds een affectieve relatie te onderhouden met de heer Al-H. ongeloofwaardig overkomt omdat, behalve een verklaring van de heer Al-H., geen enkel stuk voorligt waaruit blijkt dat zij sinds de beëindiging van de wettelijke samenwoning nog regelmatig contact hebben en stappen hebben ondernomen om hun relatie nieuw leven in te blazen. Verder laat verzoekster de overwegingen van verweerder met betrekking tot het gesolliciteerd karakter dat kleeft aan de verklaring van de heer Al-H., opgesteld op 24 maart 2025, na de in punt 1.5. bedoelde brief en twee jaar na de stopzetting van de wettelijke samenwoning, waaruit moet blijken dat zij nog een relatie hebben alsook de vaststelling dat na deze verklaring geen officiële stappen werden gezet naar een wettelijke samenwoning, volledig ongemoeid. Verzoekster brengt ook niets in tegen de volgende overweging van verweerder: *“Indien betrokkene de draad terug wens op te pikken en mevrouw op basis van die herboren relatie een verblijfsprocedure wenst op te starten, dan staat het haar vrij zulks te doen. Deze beslissing belet haar dat niet.”* Verzoekster toont bijgevolg niet aan dat verweerder op een kennelijk onredelijke of onzorgvuldige wijze tot de volgende conclusie komt: *“Thans kan het duurzaam karakter van de relatie niet worden vastgesteld, waardoor het behoud van het verblijfsrecht van betrokkene niet aan de orde is.”*

2.11. Voor wat betreft het door artikel 8 van het EVRM beschermde privéleven betoogt verzoekster dat verweerder onvoldoende rekening heeft gehouden *“met alle documenten/elementen van haar dossier”*. Zij wijst erop dat zij ongeveer tien jaar in België verblijft samen met haar dochter, dat zij een affectieve relatie heeft met de heer Al-H., dat zij van 6 januari 2022 tot eind 2024 aan de slag was als poetshulp, dat zij arbeidsongeschikt werd verklaard omwille van medische problemen die ze oplijst in het verzoekschrift, dat ze met succes een attest inburgering heeft behaald, Nederlandse les volgde en volgt, van plan is een IT-opleiding te volgen en opnieuw te gaan werken.

2.12. Echter merkt de Raad op dat uit een lezing van de bestreden beslissing blijkt dat verweerder wel degelijk rekening heeft gehouden met voormelde door verzoekster aangehaalde elementen en dat hij de door haar naar aanleiding van de in punt 1.5. bedoelde brief voorgelegde documenten heeft betrokken in een concrete en gebalanceerde afweging van de individuele omstandigheden die verzoeksters zaak kenmerken,

waaronder de duur van haar verblijf in België, haar medische problemen, haar tewerk-stelling in het verleden, haar integratie, de door haar voorgehouden affectieve relatie, haar voorge-nomen studies en het feit dat zij samenleeft met haar dochter in onwettig verblijf. Verzoekster laat na concreet te duiden welke elementen of documenten, die dateren van voor het treffen van de bestreden beslissing, verweerder over het hoofd zou hebben gezien of niet zorgvuldig zou hebben beoordeeld. Door louter de elementen op te sommen die haar zaak kenmerken en door zonder meer documenten toe te voegen aan het verzoekschrift zonder deze hierin te betrekken, toont verzoekster niet aan dat de bestreden beslissing strijdig is met artikel 8 van het EVRM of dat verweerder in dit verband niet zorgvuldig zou hebben geoordeeld. De intentie die verzoekster uit dat het niet de bedoeling is om ten laste te zijn van het sociale bijstandsstelsel kan niet tot een ander oordeel leiden. De bestreden beslissing bevat bovendien geen terugkeerbesluit, zodat ook geen einde wordt gemaakt aan welk gezins- of privéleven in het Rijk dan ook.

2.13. Een schending van artikel 8 van het EVRM, het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheids-beginsel wordt niet aangetoond. Verzoeksters theoretische beschouwingen over voormelde bepalingen en beginselen alsook haar overtuiging dat de bestreden beslissing “*volledig ten onrechte*” werd getroffen, kunnen niet tot een ander oordeel leiden.

Het enig middel is derhalve, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel aangevoerd dat kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingen-betwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig november tweeduizend vijftieng door:

M. EKKA, kamervoorzitter

T. LEYSEN, griffier

De griffier, De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA